

Fundadora de les religioses concepcionistes

— Jo, Beatriu de Silva i Meneses vaig néixer a Ceuta el 1424. Els meus pares eren Ruy Gómez de Silva i Isabel de Meneses.

— Jo, Ruy Gómez de Silva vaig prendre part i vaig destacar en la conquesta de Ceuta l'any 1414. El meu capità, Pedro de Meneses, va pensar que podia ser un bon marit per a la seva filla Isabel i es va concertar el matrimoni. Varem haver d'esperar set anys perquè ella només en tenia set. Quan va complir els catorze, i jo ja en tenia vint-i-set, varem casar-nos.

— Els meus pares van tenir més fills i van tenir molt clar que ens volien donar a tots, nois i noies, una bona educació. Ens van instruir en humanitats, llatí i tots els dogmes de la nostra fe catòlica.

— Per aconseguir-ho vaig fer venir a Ceuta uns pares franciscans. Aquests, a més d'instruir-los en les diferents rames del saber també els van inculcar una profunda devoció per la Puríssima Concepció.

— Quan jo vaig complir els deu anys, pels bons serveis prestats, al meu pare el van traslladar a Portugal. A la cort de Portugal hi havia una tieta meva, Elionor de Meneses, que era dama de la reina. Gràcies a la seva intervenció, el 1447, quan ja tenia vint-i-tres anys, la Infanta Isabel de Portugal em va elegir com a dama per marxar cap a Espanya per casar-se amb Joan II de Castella.

— La cort a la que va arribar la meva filla era molt diferent de la tranquil·litat que hi havia a la nostra ciutat portuguesa. Els promesos es van casar a Madrigal de las Altas Torres on, quatre anys més tard, el 1451, els naixia la seva primera filla Isabel, la futura reina Isabel la Catòlica.

— Tot i ser a la cort, jo no acostumava a prendre part de les distraccions mundanes. Era una noia reservada. Però, diuen que era bonica. La reina va emmalaltir i, poc a poc, va embogir. El rei, el seu marit l'estimava, però ella es va imaginar que el rei es fixava en mi i jo en ell. En la seva malaltia va patir molts gels de mi i de moltes altres dames.

— I aquí va començar la desgràcia de la meva filla. Quan la reina ja estava ben boja, un dia, la va empènyer i la va tancar dins d'una arca amb clau. Va pensar que si moriria i ella ja no tindria més gels. La meva filla va passar tres dies sense menjar ni beure.

— Vaig pensar que havia arribat la meva hora i em vaig encomanar a la Verge.

— Quan van treure a la meva filla de l'arca ella va dir que se li havia aparegut la Mare de Déu i que li havia encarregat que fundés una orde dedicada a la seva Concepció.

— Vaig ser alliberada gràcies a un oncle meu que estava a la cort i que va insistir fins a trobar-me. Com que l'escàndol va ser molt gran, vaig adonar-me que havia de marxar de la cort i trobar algun lloc que escapés al poder de la reina. Vaig escollir Toledo i em van acollir al monestir de Sant Domènec. A mi, aquella orde no m'agradava, jo somniava en una orde dedicada a Verge Maria. Però en aquella època el Sant Pare havia prohibit la fundació de noves ordes.

— El 1454 va morir Joan II i la seva muller embogida va passar a ser la reina vídua. El nou rei, Enric IV, fill de la primera muller del seu marit, la va apartar de la cort i se'n va anar cap a Sòria,

ciutat que el seu marit li havia deixat com a herència. La reina va decidir anar canviant de residència.

— Un dia es va presentar a Toledo i em va venir a veure. Tot i la seva bogeria, deuria ser prou conscient que jo ja tenia trenta anys i que per culpa seva havia hagut de viure amagada, com enterrada en vida. Que havia perdut ja la meva joventut i per tant, les meves possibilitats de contreure matrimoni i tenir fills. Durant aquesta visita, com que la reina anava amb els seus fills, vaig conèixer a la futura reina Isabel la Catòlica.

— La meva filla va seguir acollida al monestir de Sant Domènec sense comprometre's amb l'orde. Ella seguia esperant poder realitzar la seva il·lusió. Amb tot, s'havia realitzat el Concili de Basilea i els erudits no estaven pas d'acord en què la Verge Maria hagués nascut sense pecat original. Per tant, la seva intenció de fundar una orde de Concepcionistes no tenia bones perspectives.

— Jo seguia amb la meva idea, que era molt més complicada del que semblava, perquè no tenia el corresponent monestir masculí. Jo volia una orde eminentment femenina. En aquells moments, aquesta idea era una entelèquia. Però jo vaig seguir meditant i pensant com fundar una orde femenina dedicada a la Concepció de la Verge Maria.

— Llavors, el 1471 va ser elegit Papa un franciscà: Francesc della Róvere, amb el nom de Sixt IV. El seu confessor era fill meu i per tant germà de Beatriu. Ella va veure en aquesta coincidència un senyal de la Providència i va escriure al Sant Pare demanant-li la seva ajuda. Però el Papa va acabar el seu pontificat sense haver pogut fer l'anelhada reforma que Beatriu necessitava.

— A partir de 1474, quan ja Isabel I de Castella era la reina, em va començar a visitar amb freqüència. Potser em volia ajudar per totes les dificultats que m'havia obligat a viure la seva mare. La reina va decidir encarregar-se personalment de fer arribar la meva petició al Sant Pare. La reforma de l'església era necessària i la reina hi tenia molt d'interès. Ella també volia reformar la vida dels convents.

— La reina es va preocupar d'aplanar el camí per a la fundació del convent que somniava la meva filla Beatriu, però ja havia complert els cinquanta anys.

— La reina em comprenia, em va animar amb les seves promeses i, amb el seu suport, em vaig tornar a entusiasmar. D'entrada em va concedir unes propietats reials prop de Toledo, que eren d'ella, perquè hi pogués viure jo i unes companyes meves que compartien les meves idees. Eren uns terrenys anomenats *Palacioa Galiana*. Ens en hi varem anar a viure el 1484.

— Malauradament, alguna gent es mirava amb recança aquelles díscles dones que es retiraven soles sense l'aquiescència de cap baró de la Santa Seu.

— La nostra casa, en principi, va ser un beateri, ja que sense l'autorització de l'església no podíem ser convent ni orde. A més, tampoc teníem cap regla de comportament aprovada.

— Finalment el Sant Pare va signar una Butlla el 30 d'abril de 1489. Els va concedir, més per satisfer la reina que a la meva filla Beatriu, la possibilitat de vestir-se de blanc amb una capa blava, com la Mare de Déu, però no podien utilitzar la norma que elles li havien proposat i van haver de viure segons la regla del Císter. Amb tot, varen tenir permís per elaborar una mena de constitució pròpia.

— Al cap de pocs dies d'aquests permisos ja em vaig posar malalta.

Beatriu va morir el 9 d'agost de 1492, tenia 69 anys. És venerada com a Santa per l'Església Catòlica.

.